

Arrest

nr. 289 546 van 30 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 november 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 februari 2023.

Gelet op de beschikking van 25 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2023.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. LABEEUW, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt daarnaast:

“De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Uit de door verweerder aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, die verstuurd werd naar het door verzoeker aan het bestuur meegedeelde adres. Het is niet betwist dat op het ondertekende ontvangstbewijs van de aangetekende zending de datum van afgifte niet werd vermeld. Uit het eveneens door verweerder voorgelegde afschrift van de vermeldingen in het systeem “E-tracker” van de postdiensten blijkt evenwel dat de aangetekende zending op dinsdag 4 oktober 2022 werd afgeleverd. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, betrof de laatste nuttige dag om tegen de bestreden beslissing een beroep bij de Raad aanhangig te maken bijgevolg donderdag 3 november 2022.

Uit het door verzoeker voorgelegde DPA-verzendingsattest blijkt dat het verzoekschrift aan de Raad werd overgemaakt op vrijdag 4 november 2022, zodat slechts kan worden vastgesteld dat het beroep niet binnen de in de wet bepaalde beroepstermijn werd ingesteld.

Verzoeker stelt in zijn synthesesmemorie dat het afschrift van de vermeldingen in het systeem “E-tracker” van de postdiensten geen bewijskracht heeft.

Hij kan in dit standpunt evenwel niet worden gevolgd. Verzoeker laat immers na de reglementaire bepaling te duiden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het feit dat een aangetekende zending door de postdiensten werd aangeboden op de woonplaats van de geadresseerde niet zou kunnen worden aangetoond middels een afdruk van de vermeldingen in het systeem “E-tracker” van de postdiensten betreffende deze zending.

Verzoeker verwijst wel naar een aantal arresten van de Raad maar maakt hiermee niet aannemelijk dat aan de vermelding in het systeem “E-tracker” in casu geen bewijskracht kan worden toegekend. De Raad dient er in dit verband op te wijzen dat zijn arresten geen precedentenwerking hebben. Verzoeker gaat bovendien uit van een verkeerde lezing van de aangehaalde rechtspraak. In de door hem aangehaalde

arresten kan immers niet worden gelezen dat aan een afdruk van de vermeldingen in het systeem “E-tracker” van de postdiensten geen bewijskracht kan worden verleend. De door verzoeker aangehaalde passage uit het arrest nr. 275 130 van 27 juli 2022 heeft immers betrekking op het wettelijke vermoeden dat de beroepstermijn, wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, begint te lopen op de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd. Uit de rechtspraak van de Raad van State, geciteerd in voormeld arrest nr. 275 130, blijkt dat dit vermoeden duidelijk en uitdrukkelijk is ingesteld ten behoeve van de geadresseerde om diens rechten te waarborgen en niet om de beroepstermijn eventueel vroeger te doen ingaan dan de bedoelde derde werkdag. Uit deze rechtspraak volgt derhalve dat het door de wetgever ingestelde vermoeden enkel kan worden weerlegd in het voordeel van verzoeker, om de beroepstermijn later te doen ingaan. In geen geval kan de beroepstermijn vroeger ingaan dan de bedoelde derde werkdag, zelfs niet wanneer uit de stukken van het dossier blijkt dat de zending vroeger dan de derde werkdag werd afgeleverd. Het door verzoeker aangehaalde arrest nr. 275 130 moet derhalve in die zin worden gelezen dat, wanneer de bestreden beslissing bij aangetekende zending of gewone brief ter kennis werd gebracht, de gegevens die blijken uit het systeem “E-tracker” van de postdiensten niet kunnen worden aangewend om te oordelen dat de beroepstermijn vroeger begint te lopen dan de derde werkdag die volgt op de dag waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd. Ook verzoekers verwijzing naar het arrest nr. 264 180 van 24 november 2021 van de Raad is niet dienstig, aangezien in deze zaak een tegenstrijdigheid bestond tussen de datum van het postmerk en de vermelding in het systeem “E-tracker”, in welk geval moet worden uitgegaan van de bewijskracht van de poststempel. Deze situatie is te onderscheiden, zoals de Raad van State in het in voormeld arrest geciteerde arrest nr. 241.904 van 26 juni 2018 ook uitdrukkelijk doet, van de gevallen, zoals in casu, waarbij gebruik wordt gemaakt van de vermeldingen in het systeem “E-tracker” omdat geen (leesbare) poststempel voorhanden is. De Raad van State heeft inderdaad reeds geoordeeld dat bij gebrek aan een (leesbaar) postmerk, beroep gedaan kan worden op de gegevens vermeld in het systeem “E-tracker” (cf. RvS 14 september 2017, nr. 239.108). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wordt in de rechtspraak dus wel aanvaard dat een afschrift van vermeldingen in het systeem “E-tracker” van de postdiensten bewijskracht heeft.

Er zijn in voorliggende zaak geen redenen om aan te nemen dat de vermeldingen die door de postdiensten werden aangebracht in het systeem “E-tracker” incorrect zijn. Verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs in die zin aan. Er moet bijgevolg van uitgegaan worden dat verzoeker de zending op 4 oktober 2022 ontvangen heeft, en dat het ingestelde beroep laattijdig is.

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

Het verzoekschrift komt bijgevolg onontvankelijk voor ratione temporis.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 24 februari 2023 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Volgens haar blijkt uit niets dat de vermeldingen in het systeem “E-tracker” bewijskracht zouden hebben, zeker nu de bewijskracht ervan niet wettelijk is vastgelegd en gelet op het feit dat uit de rechtspraak blijkt dat regelmatig fouten worden gemaakt door de postdiensten.

De verzoekende partij wijst er verder op artikel 4, § 3 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Procedure-reglement) duidelijk stelt dat de datum van het postmerk bewijskracht heeft voor zowel de verzending als voor de ontvangst en betoogt dat het woord “postmerk” hier duidelijk verwijst naar de stempel die wordt gezet op het fysieke ontvangstbewijs en niet naar gegevens die blijken uit een digitaal systeem. Zij betoogt, met een verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 26 juni 2018 met nr. 241.904, dat

deze bepaling geldt voor zowel gewone aangetekende zendingen als voor aangetekende zendingen tegen ontvangstbewijs en benadrukt dat deze bepaling de rechtszekerheid dient.

In ondergeschikte orde stelt de verzoekende partij dat er sprake is van een situatie van overmacht. Zij voert aan dat, aangezien op de bestreden beslissing staat vermeld dat deze “aangetekend [werd] verzonden op 3 oktober”, zij er is van uitgegaan dat het een gewone aangetekende zending betrof. De verzoekende partij benadrukt in dat verband dat, indien de beroepstermijn zou worden berekend op basis van artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet – de bepaling die betrekking heeft op de kennisgevingen die gebeuren via gewone aangetekende zending of bij gewone brief – het verzoekschrift wel tijdig zou zijn.

De verzoekende partij wijst er ook nog op dat een eerder genomen beslissing haar niet bij aangetekende zending tegen ontvangstbewijs werd ter kennis gebracht, doch dat zij werd uitgenodigd om deze op te halen bij de administratieve diensten van de gemeente waar zij verblijft en houdt voor dat in deze situatie de beroepstermijn wordt berekend overeenkomstig artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Allereerst dient te worden gesteld dat de verzoekende partij, door te stellen dat de bewijskracht van de vermeldingen in het systeem “E-tracker” niet wettelijk is vastgelegd, niet aantoonde dat deze vermeldingen geen bewijskracht hebben. Het loutere gegeven dat de wetgever niet uitdrukkelijk heeft voorzien of en in welke mate een stuk of een vermelding in een digitaal systeem als bewijs kan worden aangebracht impliceert niet dat dit stuk of deze vermelding in een digitaal systeem elke bewijswaarde dient te worden ontzegd. De verzoekende partij gaat daarnaast, met haar betoog aangaande de bewijskracht van de vermeldingen in het “E-tracker” systeem van de postdiensten, voorbij aan de reeds in de beschikking van 9 februari 2023 geciteerde rechtspraak van de Raad van State. Uit het arrest nr. 239.108 van 14 september 2017 blijkt immers dat, in een situatie waarbij de kennisgeving van een akte gebeurde middels een aangetekende brief met ontvangstbewijs en dit ontvangstbewijs is getekend voor ontvangst maar zonder vermelding van de datum, bewijskracht kan worden toegekend aan de vermeldingen die zijn opgenomen in het “E-tracker” systeem van de postdiensten. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat een afschrift van de vermeldingen in het systeem “E-tracker” van de postdiensten geen bewijskracht heeft.

De verwijzing van de verzoekende partij naar het arrest van de Raad van State van 26 juni 2018 met nr. 241.904 doet aan het voorgaande geen afbreuk. Zoals reeds toegelicht in de beschikking van 9 februari 2023, maakt de Raad van State in dit arrest immers een uitdrukkelijk onderscheid tussen enerzijds de situatie waarin een tegenstrijdigheid bestaat tussen de datum van het postmerk en de vermeldingen in het “E-tracker” systeem, in welk geval moet worden uitgegaan van de bewijskracht van de poststempel, en anderzijds de situatie, zoals in casu, waarbij gebruik wordt gemaakt van de vermeldingen in het “E-tracker” systeem omdat geen (leesbare) poststempel of datumvermelding op het ontvangstbewijs zelf voorhanden is.

Het gegeven dat artikel 4, § 3 van het Procedurereglement duidelijk stelt dat de datum van het postmerk bewijskracht heeft voor zowel de verzending als voor de ontvangst leidt ook niet tot de conclusie dat de datum waarop een zending door de postdiensten werd afgeleverd niet via andere bewijsmiddelen kan worden bepaald.

Voorts stelt de verzoekende partij in zeer algemene termen dat er herhaaldelijk fouten worden gemaakt bij de postdiensten, maar brengt zij geen enkel begin van bewijs aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in casu sprake is van een fout. Zij licht ook op geen enkele wijze toe waarom zij meent dat de vermeldingen in het “E-tracker” systeem in voorliggende zaak geen correcte weergave van de werkelijkheid zouden vormen.

De Raad dient verder op te merken dat de bewering van de verzoekende partij dat zij er verkeerdelijk is van uitgegaan dat de zending die zij ontving een gewone aangetekende zending (en geen aangetekende zending met ontvangstbewijs) betrof, niet toelaat een situatie van overmacht vast te stellen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, *RW* 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT EN G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)* in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). In casu wordt geen dergelijke gebeurtenis aangetoond. Uit de door de verwerende partij voorgelegde stukken blijkt daarenboven dat de verzoekende partij voor ontvangst van de zending heeft getekend op het ontvangstbewijs van de postdiensten dat aan de verzender diende te worden teruggestuurd. Zij kan dan ook niet kan voorhouden dat zij niet wist dat het om een aangetekende zending met ontvangstbewijs ging.

Het gegeven dat een andere beslissing de verzoekende partij in persoon werd ter kennis gebracht is verder irrelevant, daar hieruit niet kan worden afgeleid dat er in casu geen rechtsgeldige kennisgeving

gebeurde via een aangetekende zending met ontvangstbewijs en het voorliggend beroep tijdig werd ingediend. De verzoekende partij stelt bovendien verkeerdelijk dat wanneer een kennisgeving in persoon door een gemeentelijk ambtenaar gebeurt de bepaling van artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Bij een kennisgeving door een ambtenaar door afgifte tegen ontvangstbewijs geldt artikel 39/57, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de beroepstermijn begint te lopen “*vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst*”.

De verzoekende partij kan ook niet worden gevolgd in haar betoog ter terechtzitting dat wanneer het ontvangstbewijs van een aangetekende zending (de roze kaart) wel werd ondertekend, doch geen datumvermelding bevat, de beroepstermijn slechts zou beginnen te lopen vanaf de derde werkdag na de ontvangst van deze zending. Dit standpunt vindt geen steun in enige wetsbepaling en is niet in overeenstemming met artikel 39/57, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Derhalve kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds werd aangegeven in de beschikking van 9 februari 2023.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK